

УДК 342.3+4+5+6+7

Кириченко Олександр Анатолійович –

доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри права факультету економіки і права
Міжнародний класичний університет імені Пилипа Орлика, Миколаїв

Alexander A. Kirichenko –

doctor of juridical sciences, professor,
Head of the Department of Law,
Faculty of Economics and Law
Philip Orlyk International Classical University, Mykolaiv
(2 Kotelnikova Street, Nikolayev, Ukraine, 54003)
orcid.org/0000-0002-8748-6431

Березовенко Любов Сергіївна –

аспірантка кафедри теорії та філософії права
Одеського державного університету внутрішніх справ

Liubov S. Berezovenko –

PhD student at the Department of Theory and Philosophy of Law
of Odessa State University of Internal Affairs
(1 Uspenska Street, Odesa, Ukraine, 65000)

Бондаренко Інна Вадимівна –

студентка спеціальності 061 Журналістика факультету журналістики
Міжнародний класичний університет імені Пилипа Орлика, Миколаїв

Inna V. Bondarenko –

student of specialty 061 Journalism,
Faculty of Journalism
Philip Orlyk International Classical University, Mykolaiv
(2 Kotelnikova Street, Nikolayev, Ukraine, 54003)

Розвиток інноваційних конституційних основ докорінного реформування інституту президента країни, прокуратури, публічнотури та інших антиделіктних органів в контексті забезпечення та відновлення правового статусу соціосуб'єктів

Обґрунтовано конституційний статус української держави як власне президентської республіки, в якій в умовах забезпечення сталого розвитку держави виникає гостра необхідність у докорінному реформуванні існуючої сутності та функцій інституту президента держави та органів прокуратури у своєрідну наглядову гіпергілку державної влади за точним, одноманітним та неухильним дотриманням законів та інших правових актів, а також забезпеченням дотримання правового статусу громадян та інших соціосуб'єктів. Викладено механізм докорінного реформування публічнотури, адвокатури, суду, слідчотури, ордиштатури, експертнотури та виконавчотури як самостійних антиделіктних органів за всім спектром відповідно судової, слідчої, ордиштинної, експертної та виконавчої діяльності.

Ключові слова: інститут президента держави; прокуратура; правовий статус (права, свободи, обов'язки, інтереси) соціосуб'єктів; Конституційний кодекс України чи будь-якої іншої держави.

Обоснован конституционный статус украинского государства как собственно президентской республики, в которой в условиях обеспечения устойчивого развития государства возникает острая

необходимость в коренном реформировании существующей сущности и функций института президента государства и органов прокуратуры в своеобразную надзорную гиперветвь государственной власти за точным, однообразным и неукоснительным соблюдением законов и других правовых актов, а также обеспечением соблюдения правового статуса граждан и других социусубъектов. Изложен механизм коренного реформирования публичнотуры, адвокатуры, суда, следотуры, ордиштатуры, експертнотуры и исполнитотуры как самостоятельных антиделиктных органов по всему спектру соответственно судебной, следственной, ордиштической, експертной и исполнительной деятельности

Ключевые слова: институт президента государства; прокуратура; правовой статус (права, свободы, обязанности, интересы) социусубъектов; Конституционный кодекс Украины или любого другого государства.

A.A. Kirichenko, L.S. Berezovenko, I.V. Bondarenko The Development of Innovative Constitutional Foundations for the Fundamental Reform of the Institute of the President of the Country, the Prosecutor's Office, Public Tourism and Other Anti-Delict Bodies in the Context of Security and Renewal Legal Status of Social Subjects

The constitutional status of the Ukrainian state as a presidential republic is substantiated, in which in the conditions of ensuring the sustainable development of the state there is an urgent need to radically reform the existing essence and functions of the institution of the President and prosecutors into a kind of supervisory branch of government for accurate, uniform and strict compliance with laws and other legal acts and with legal status citizens and other sociosubjects.

Emphasis is placed on the fact, that since Ukraine's independence, the prosecutor's office initially had a similar nature and functions in the form of so-called general supervision, and then was deprived of it openly unconstitutional, which turned into a purely declarative provision of the Constitution of Ukraine about providing the state to approve and ensure the rights and freedoms of people and citizen and the status of the president of the state as a real guarantor of compliance with the Basic Law and the specified legal status of citizens.

It is proposed to transfer from the prosecutor's office the function of procedural guidance to the heads of investigative units – investigatetour, as a newly created investigative body; and the function of prosecution to the new antidelict body - publictour; which together with an advocacy, should operate on the the principle of of single-headedness and to ensure the protection of the legal status in all types of proceedings, respectively, the victim and the offender and the provision of other related legal assistance; receive wages and all other benefits only from the state.

The essence of reforming the traditional judiciary into a single antidelict body in the form of the Supreme Court of Ukraine, as well as any other state in the world, with an exhaustive set of judicial chambers (constitutional, anticriminal, administrative, labor, de-facto property-contract or civil and de-jura property-contractual or economic, arbitration, economic), which should be duplicated at the level of regional courts and implemented through the relevant specialization of judges of locative courts.

The mechanism of radical reform of the ordistatour, expertisetour and executivetour committees as independent antidelict bodies, which should act on the basis of the principle of single-headedness in across the spectrum, respectively, ordistial (operational-search), expertial and executive activities, in the latter case with two basic subdivisions - correctional labor and other executive proceedings, which should regulate the procedure of execution of punishments, respectively, related to imprisonment and restriction of liberty and not related to such consequences in all types of judicial proceedings.

Keywords: the institute of the president of the state; prosecutor's office; legal status (rights, freedoms, responsibilities, interests) of sociosubjectes; Constitutional Code of Ukraine or any other state.

Постановка проблеми. Невирішеність базисного в контексті українського державотворення питання про політичний режим України як президентської,

президентсько-парламентської, парламентської, парламентсько-президентської чи будь-якої іншої республіки на законодавчому рівні, коли це питання фактично виведено за межі

положень ч. 1 ст. 5 Конституції України [1], спонукало О.А. Кириченка разом з учнями провести спеціальне системне правове дослідження сутності і функцій інституту президента держави та органів прокуратури як його правової руки, а також й багатьох інших антиделіктних органів у контексті найбільш ефективного, раціонального та якісного виконання ними базисного конституційного обов'язку держави з пізнання, визнання, забезпечення та дотримання правового статусу (прав, свобод, обов'язків, інтересів) громадян та всіх інших соціосуб'єктів (юридичних осіб, держави, міждержавних утворень), оперативного попередження порушення даного правового статусу і максимально можливого його відновлення [2, с. 162-180; 3, с. 62-83, 84-103; 4, с. 8-41, 102-110; 5, с. 61-83, 84-103, 455-482; та ін.].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вирішенню вказаної надто актуальної проблеми присвячено чимало наукових публікацій вказаного автора та його учнів, результатом чого стала розробка інноваційних редакцій тринадцяти статей перспективного Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держави світу, що презентують собою надійну доктринальну, проектну законодавчу та іншу прикладну основу з найбільш ефективного, раціонального та якісного виконання суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави із пізнання, визнання, забезпечення та дотримання правового статусу (прав, свобод, обов'язків, інтересів) громадян та всіх інших соціосуб'єктів (юридичних осіб, держави, міждержавних утворень), оперативного попередження порушення даного правового статусу і максимально можливого його відновлення [2, с. 162-180; 3, с. 71-99, 100-108; 4, с. 8-41, 102-110; 5, с. 61-83, 84-103, 455-482; та ін.].

Невирішені раніше проблеми. У той же час, комплексне всеохоплююче системно-правове дослідження всіх базисних положень та аспектів гострої необхідності власне такого докорінного реформування інституту президента держави та всієї системи державних органів із викладом в якості своєрідного результату й вказаних редакцій статей перспективного Конституційного кодексу

України, а рівно будь-якої іншої держави світу, в межах однієї вітчизняної фахової наукової статті не дозволяв обсяг публікацій в таких вітчизняних фахових виданнях.

Мета та завдання дійсної публікації полягають у комплексному всеохоплюючому системному правовому обґрунтуванні в контексті вказаного забезпечення дотримання правового статусу громадян та інших соціосуб'єктів гострої необхідності докорінного реформування інституту президента держави та всієї системи антиделіктних органів, а також розробки відповідного конституційного правового підґрунтя з метою започаткування відповідної коректної широкої наукової дискусії з найбільш результативного представлення найбільш виваженого варіанту вирішення даної проблеми.

Виклад основного матеріалу. Розпочати дійсне системне правове дослідження та виклад його основних результатів доцільно із наступного обґрунтування фактично існуючої сутності інституту президента держави. У силу вимог ч. 2 ст. 3, ч. 6 ст. 55 і ч. ч. 1, 2 ст. 102 Конституції України [1] українська держава реально є **власне президентською республікою**. Адже тільки Президент української держави і ніякий інший суб'єкт владних повноважень може виступати від імені держави і в кінцевому підсумку відповідає за неухильне дотримання Основного закону та інших правових актів і правового статусу всіх співвітчизників [3, с. 59; 4, с. 9; 5, с. 65, 194].

Для цього ч. 6 ст. 55 Конституції України і надає Президенту України в розпорядження будь-які заходи прямо незаборонені законом [1], а вимоги ч. 2 ст. 3 і ч. ч. 1, 2 ст. 102 Конституції України [1] покладають на даного суб'єкта владних повноважень прямо таки обов'язок з тим, щоб він, виступаючи від імені власне держави, негайно припиняв незаконні діяння та/чи скасовував нелегітимні рішення та/або правові акти будь-яких інших суб'єктів владних повноважень, і навіть остаточні, але незаконні, судові рішення¹ [3, с. 59-60; 4, с. 9; 5, с. 65, 194].

¹ Власне дані обставини і мають виключати Президента української держави із переліку державних органів, які зобов'язані на підставі вимог ч. 2 ст. 19 Конституції України діяти лише на підставі, в межах повноважень та у

При цьому треба мати на увазі, що відсутні строки давності для застосування Президентом української держави на виконання названих вимог ч. 2 ст. 3, ч. 6 ст. 55 і ч. ч. 1, 2 ст. 102 Конституції України [1] власне вказаних засобів забезпечення неухильного дотримання на території країни будь-яких правових актів і правового статусу всіх співвітчизників. Строки давності існують із певними винятками лише для застосування заходів карально-виховної юридичної відповідальності [5, с. 195].

Вказані цілі також ніяк не можна досягти без реального докорінного перетворення повноважень органів прокуратури в Праву руку Президента держави із поверненням та оновленням власне у перспективному Конституційному кодексі України (а рівно поновити чи передбачити в Основному законі будь-якої іншої держави світу) природної функції прокуратури по здійсненню нагляду за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів з боку будь-яких соціосуб'єктів, а як наслідок, й за найбільш ефективним, раціональним та якісним виконанням суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави із пізнання, визнання, забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх співвітчизників, попередження порушення даного правового статусу і в разі порушення - за максимально повним його відновленням [5, с. 195].

У такому разі фактично існуючий конституційний статус **інституту президента держави та органів прокуратури** має набути статусу **наглядової гіпергілки державної влади за здійсненням вказаного нагляду за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів з боку представників всіх інших гілок державної влади (правотворчої, антиделіктної, правозастосовчої) та всіх інших суб'єктів владних повноважень та всіх інших соціосуб'єктів, а як наслідок, й за найбільш ефективним, раціональним та якісним виконанням суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави із пізнання, визнання,**

спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [1; 5, с. 194].

забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх співвітчизників, оперативного попередження порушення їх правового статусу і за максимально повним його відновленням [5, с. 195].

Вказаний, з однієї сторони, інноваційний, а, з іншої сторони, природний і для України фактично й досі конституційний, державний статус інституту президента держави та органів прокуратури у повній мірі узгоджується із вимогами п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської Комісії «Верховенство права» згідно із якими, «понад те, має існувати установа чи організація - як певний обвинувач, яка до певної міри має бути теж незалежною від виконавчої влади і яка забезпечує, щоб порушник закону - навіть коли потерпілі не заявляють про це - постав перед судом» [6].

При цьому позбавлення прокуратури так званого «загального нагляду», що принципово є не лише природною, а й базисною, і як вже підкреслювалося, безперечно й досі фактично конституційною, функцією такого роду державного органу зі здійснення нагляду за точним, одноманітним та неухильним дотриманням будь-якими юридичними особами та суб'єктами владних повноважень і громадянами законів та інших правових актів, було відверто неконституційним. Особливо на фоні того, що, з однієї сторони, такий нагляд органів прокуратури існував згідно вимог як ст. 162 Конституції (Основного Закону) України у редакції від 31 жовтня 1995 р. [7], тобто і на момент проголошення незалежності України, так і ч. 1 та п. 1 ч. 2 ст. 43 Конституційного договору між Верховною Радою України та Президентом України про основні засади організації та функціонування державної влади та місцевого самоврядування в Україні на період до прийняття нової Конституції України від 8 червня 1995 р. [8], який втратив чинність згідно із прийняттям 28 червня 1996 р. власне чинної Конституції України [1].

Більш того загальний нагляд органів прокуратури також існував на час прийняття чинного Основного закону і у відповідності із вимогами ст. 1 Закону України «Про прокуратуру» від 5 листопада 1991 р. [9] і навіть, й у наступному, аж до редакції цієї ж норми від 12 липня 2001 р. [10].

Власне тому, прийнявши 28 червня 1996 р. вже згадані базисні положення, фактично конституційні принципи або засади, ч. ч. 1, 2 ст. 3 Конституції України, нагадаємо, з приводу проголошення як самої людини, так й її життя і здоров'я, честі і гідності, недоторканості і безпеки найвищими соціальним цінностями та встановлення головного обов'язку держави утвердити і забезпечити як ці цінності, так й всі інші права і свободи людини [1], а також поклавши у ч. ч. 1, 2 ст. 102 Конституції України лише на Президента України обов'язок виступати від імені держави та бути гарантом дотримання всіх вимог як Основного закону, так й всіх правових актів та прав і свобод людини і громадянина [1], парламентарі у відповідності із законодавчою технікою не мали ніякого права приймати редакцію наступної ст. 121 Конституції України у частині функцій прокуратури України вже без загального нагляду [1].

Адже ж вказаний головний обов'язок держави і президента держави без загального нагляду органів прокуратури за точним, одноманітним та неухильним дотриманням всіма суб'єктами владних повноважень і громадянами всіх норм як Основного закону, так й будь-яких інших правових актів не лише **перетворювався у відверту фікцію!!!**, але ще й був разом із відсутністю загального нагляду органів прокуратури відверто неконституційним, оскільки така правова регламентація Основного закону додатково ніяк не узгоджувалася із вимогами низки попередніх, перед ст. 121 Основного закону, також його практично базисних положень (конституційних принципів, засад), при наймі, ч. 1 ст. 8, ч. 3 ст. 22 і ч. 1 ст. 58 Конституції України у контексті **визнання і дії в нашій державі принципу верховенства права!!!**, категоричної заборони надалі як приймати такі правові акти чи вносити в них зміни, що звужують існуючий обсяг та/чи зміст прав і свобод людини!!!, так й зворотної сили правових актів, що погіршують правовий статус громадян та інших соціосуб'єктів!!! [1].

Саме тому не тільки ніяк не узгоджується з викладеними положеннями, а й виглядає принаймні відверто юридично некомпетентною позиція українських міжнародних «партнерів», аналіз численних висновків і позицій яких Я. Берназюк надав підстави останньому надто втішно стверджувати, що «позиція профільних

інститутів Ради Європи полягає в тому, що участь прокурора в судовому провадженні поза кримінальним процесом є винятком» [11].

Продовжуючи ж стислий виклад обґрунтування інноваційного розуміння гострої потреби докорінного реформування сутності, системи і функцій інституту президента держави, органів прокуратури та всіх інших антиделіктних органів, перш за все, в контексті забезпечення неухильного дотримання правового статусу (прав, свобод, обов'язків, інтересів) громадян та всіх інших соціосуб'єктів (юридичних осіб, держави, міждержавних утворень), доцільно звернути особливу увагу на те, що ще у 2010 р. автор та його учні запропонували [12, с. 42-43] і досі послідовно відстоювали і розвивають **інноваційну доктрину докорінного реформування традиційної судової влади в єдиний антиделіктний орган в особі Верховного суду України, а рівно будь-якого іншої держави світу**, із вичерпним набором судових палат (конституційної, антикримінальної, адміністративної, трудової, де-факто майново-договірної або цивільної та де-юре майново-договірної або господарської, арбітражної, економічної), які мають дублюватися на рівні обласних судів та реалізовуватися за допомогою відповідної спеціалізації суддів місцевих судів [2, с. 170; 3, с. 66-67; 4, с. 20; 5, с. 71, 198-199].

Доцільно також підкреслити, що функцію прокуратури з процесуального керівництва слідством треба передати керівникам слідчих підрозділів нового антиделіктного органу - **слідчотури** (об'єднаної на основі принципу єдиноначальності по всьому спектру підслідності) [5, с. 199].

Функцію ж обвинувачення та іншого захисту правового статусу потерпілого також доцільно передати заново створеному антиделіктному органу - **публічнотурі**, який теж має діяти на принципі єдиноначальності, отримувати заробітну плату працівників та інше матеріально-технічне забезпечення лише від держави та мати два підрозділи :

а) обвинувачення та іншого захисту правового статусу потерпілого у всіх без винятку видах судочинства та/чи перед будь-якими іншими суб'єктами владних повноважень та/або соціосуб'єктами;

б) надання потерпілому та/або в його інтересах будь-якій іншій особі іншої пов'язаної з цим юридичної допомоги [5, с. 199].

У такому разі аналогічному докорінному реформуванню треба піддати й **адвокатуру**, яка також повинна діяти на принципі єдиноначальності, отримувати заробітну плату працівників та інше матеріально-технічне забезпечення тільки від держави, а отримання будь-якої матеріальної та іншої вигоди від клієнта або в його інтересах від будь-якого іншого соціосуб'єкта необхідно розцінювати не інакше як хабар (отримання неправомірної вигоди) або побори зі значно посиленою (аж до смертної кари) кримінальною відповідальністю, а в структурі даного антиделіктного органу також повинні бути лише два підрозділи :

а) захисту правового статусу правопорушника у всіх без винятку видах судочинства та/чи перед будь-якими іншими суб'єктами владних повноважень та/або соціосуб'єктами;

б) надання правопорушнику та/або в його інтересах будь-якій іншій особі іншої пов'язаної з цим юридичної допомоги [5, с. 199-200].

У цьому аспекті не буде зайвим навести приклад з видання країни-першоджерела так званого «принципу змагальності», коли адвокат переслідуваного Ерік Хендон не представив безперечні докази алібі свого клієнта Крішна, що були у нього, тільки тому, що той заплатив йому лише фіксовану суму гонорару 20.000 доларів, а не близько 10 млн. доларів, що мали інші адвокати. І в результаті цього зовсім невинний Крішна був визнаний присяжними винним у скоєнні умисного вбивства двох людей із користі і засуджений до страти [13, с. 317-318].

І тут постає також зовсім риторичне питання, а що за власне законне, а отже, і безперечно справедливе, у контексті вимог ст. 6 «Право на справедливий суд» Конвенції про захист прав людини та основних свобод [14], вирішення певної кримінальної справи **клієнти згодні платити захисникам десятки мільйонів доларів!!!!???** [5, с. 201].

У контексті найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення та дотримання правового статусу громадян та інших соціосуб'єктів, оперативного попередження його порушення, у разі

порушення максимально повного відновлення та неухильного притягнення осіб, винних у вчиненні цих правопорушень, до відповідного виду, характеру та ступеня тяжкості юридичної відповідальності має бути докорінно реформована сутність та функції й, практично, всіх інших антиделіктних органів, особливо, слідчотури, експертнотури, ординатури та виконавчотури [5, с. 81-82, 200-201; та ін.], які також повинні бути у вигляді єдиного антиделіктного органу та побудовані на принципі єдиноначальності із поєднанням за принципом спеціалізації всіх існуючих видів :

1. Слідства - у межах спеціалізації такої діяльності антиделіктних органів, які її здійснюють.

2. Експертних досліджень у всіх основних видах судочинства : конституційному, антикримінальному, адміністративному, трудовому, де-факто майново-договірному або цивільному та де-юре майново-договірному або господарському.

3. Ординатичну діяльність - у межах спеціалізації такої діяльності з антиделіктних органів, які її здійснюють.

4. Виконавча діяльність - виконання остаточних судових рішень або рішень інших повноважних органів з усіх видів судочинства з існуванням двох департаментів:

4.1. Виправно-трудового чи пенітенціарного (виконання судових рішень щодо засудження підсудного до смертної кари чи іншої вищої міри покарання та позбавлення чи іншого обмеження його свободи).

4.2. Виконання інших судових рішень та виконавчих проваджень.

Доцільно акцентувати увагу і на тому, що окремі автори почали використовувати ці та інші інноваційні результати О.А. Кириченка та його учнів в контексті забезпечення найбільш ефективного, раціонального та якісного проведення інших видів суспільної діяльності. Так, один зі співавторів даної наукової статті І.В. Бондаренко на підставі інноваційного розуміння Ю.О. Ланцедовою базисних основних юридичних властивостей доказів в антикримінальному судочинстві [2, с. 142-144; 3, с. 51-52; 4, с. 47-48; 5, с. 37-38, 264-265; та ін.] у низці публікацій запропонувала своє бачення **інноваційної сутності і співвідношення завідомо і незавідомо достовірних і**

недостовірних відомостей в контексті здійснення журналістської діяльності та реального забезпечення медіабезпеки [2, с. 181-184; 5, с. 375-378; та ін.].

Зокрема, запропоноване **Ю.О. Ланцедовою** [2, с. 142-144; 3, с. 51-52; 4, с. 47-48; 5, с. 37-38, 288-289; та ін.] **інноваційне розуміння сутності, співвідношення і значимості різних видів відомостей у частині певного ступеня прояву адекватності відображення навколишньої дійсності**, чому в т.ч. присвячена й окрема наукова стаття цієї авторки у даній збірці наукових праць, І.В. Бондаренко пропонує представити у розвитку у контексті здійснення журналістської діяльності та забезпечення реальної медіабезпеки, що є надто актуальним й з точки зору об'єктивного висвітлення різних сторін та аспектів викладеного докорінного реформування інституту президента держави, органів прокуратури та найбільш важливих у частині надійного забезпечення дотримання і відновлення правового статусу громадян інших антиделіктних органів, у такій редакції :

1. Неадекватні відомості, тобто такі, що не відповідають фактичним обставинам (дії чи бездіяльності окремої людини чи невеликої групи людей), події (дії чи бездіяльності дуже великих груп людей, коли неможливо встановити роль у досягненні загального результату кожного із учасників, наприклад, у процесі війни та ін.) або явища (дія чи бездіяльність сил природи, в т.ч. хижих тварин, які знаходяться в нерегульованих людиною умовах) в цілому чи певній його стороні та можуть бути поділені на :

1.1. Свідомо недостовірні відомості, тобто коли суб'єкт, від якого отримують певні відомості, знає про те, що ці відомості не відповідають повною мірою або частково фактичним обставинам діяння, події чи явища у цілому чи певній його стороні, але через ті чи інші міркування передає ці відомості як достовірні.

1.2. Несвідомо недостовірні відомості, тобто коли суб'єкт, від якого отримують певні відомості, не знає про те, що ці відомості в силу певних причин (метеорологічних, дистанційних та інших умов сприйняття або особливостей органів чуття даного суб'єкта, сприйняття, запам'ятовування, зберігання, відтворення або

іншої передачі ним цих відомостей, у т.ч. внаслідок відсутності необхідного життєвого чи спеціального досвіду або відповідної спеціальної та/чи професійної компетентності), не відповідають повною мірою або частково фактичним обставинам діяння, події чи явища у цілому чи певній його стороні та на час передачі таких відомостей впевнений у тому, що передає достовірні відомості.

2. Адекватні відомості, тобто такі, що відповідають фактичним обставинам діяння, події чи явища у цілому або його певної сторони та також можуть бути поділені на :

2.1. Свідомо достовірні відомості, тобто такі, що повною мірою відповідають фактичним обставинам діяння, події або явища в цілому чи його певної сторони та особливості сприйняття, запам'ятовування, зберігання, відтворення та іншої їх передачі певною особою, в т.ч. необхідний життєвий чи спеціальний досвід або відповідна спеціальна чи професійна компетентність, сприяють передачі чи іншому оприлюдненню власне адекватних відомостей.

2.2. Несвідомо достовірні відомості, тобто такі, які повною мірою відповідають фактичним обставинам діяння, події або явища в цілому або його певної сторони та наявні певні недоліки особливостей сприйняття, запам'ятовування, зберігання, відтворення та іншої передачі певною особою, в т.ч. відсутність необхідного життєвого чи спеціального досвіду або відповідної спеціальної чи професійної компетентності, ситуативно не змогли створити перешкоди для висловлювання власне адекватних суджень та/або іншого оприлюднення саме адекватних відомостей [5, с. 375-378].

На підставі викладеного, на думку І.В. Бондаренко, виглядає юридично некомпетентним представлення у ч. 1 ст. 34 Конституції України базисного підґрунтя законного здійснення журналістської діяльності та реального забезпечення медіабезпеки у частині так званої «свободи слова», що у цій нормі Основного закону представлена таким чином : «Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань» [1].

Більш правильно та юридично компетентно, як вважає авторка, дану норму Конституції України сформулювати таким

чином, щоб вона повною мірою відображала свободу публічного висловлення та іншого оприлюднення лише завідомо достовірних відомостей, сутність яких має формуватися тільки на спеціально створених державних дискусійних майданчиках, де кожен може, дійсно, обґрунтовувати, а не висловлювати голосливо, будь-яку думку щодо певної теми без будь-яких юридичних наслідків [5, с. 378-379].

І у разі, якщо така думка буде завідомо недостовірною, її спростувати, при наймі, неофіційно, для себе зможе більшість слухачів, які є компетентними по даній темі, а у контексті висловлення опонентами незавідомо недостовірних відомостей – держава на підставі вимог ч. 2 ст. 3 Конституції України, у частини головного обов'язку держави утвердити і забезпечити фактично право кожного представника українського населення на отримання із масмедіазасобів лише завідомо достовірних відомостей [1], має забезпечити подання на цих державних дискусійних майданчиках якісного відповідного обґрунтування тих чи інших причин виникнення у кожному конкретному випадку власне незавідомо недостовірних відомостей [5, с. 379].

Держава має створити такі умови, щоб правда не волюнтаристські, а власне природним шляхом оволодівала свідомістю кожного представника українського населення, у будь-якому випадку, максимально можливо мінімізуючи рівень вимушеного існування брехні, яку повністю викоринити на рівні хоча б незавідомо недостовірних відомостей. Як вбачається, неможливо у силу надзвичайної складності і практичної недосяжності формування одностайної суспільної свідомості, дуже різного за освітою та рівнем аналітичного мислення кожного із представників українського населення [5, с. 379].

Тут головне, щоб рівень офіційної та/чи тіньової брехні (завідомо і незавідомо недостовірних відомостей) не досягав необхідності застосування достатньо обґрунтованих вимог ч. 3 ст. 34 Конституції України у частині введення обмежень в оприлюдненні такого роду відомостей в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою

запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя [1], коли для оприлюднення правди (завідомо і незавідомо достовірних відомостей) не може бути ніяких обмежень, за виключення випадків, коли народ масово не може сприйняти, навіть, правду без шкоди своїм та/або вказаним інтересам [5, с. 379].

Висновки та пропозиції щодо подальших розробок у даному напрямку. На сьогодні у контексті забезпечення сталого розвитку держави виникла гостра необхідність докорінного реформування сутності та функцій інституту президента держави, органів прокуратури як його правової руки та найбільш важливих інших антиделіктних органів у контексті перетворення фактично існуючого статусу інституту президента держави та органів прокуратури у статус своєрідної наглядової гіпергілки державної влади, а всіх інших антиделіктних органів у надійних помічників цієї гілки влади у процесі найбільш ефективного, раціонального та якісного здійснення вказаного нагляду за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів з боку представників всіх інших гілок державної влади (правотворчої, антиделіктної, правозастосовчої) та всіх інших суб'єктів владних повноважень та всіх інших соціосуб'єктів, а як наслідок, й за виконанням суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави із пізнання, визнання, забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх співвітчизників, оперативного попередження порушення їх правового статусу і за максимально повним його відновленням.

Дане обґрунтування не претендує на завершеність, а створює лише належну доктринальну, проектну законодавчу та іншу прикладну основу для започаткування широкої коректної наукової дискусії з розробки загально визнаного варіанту вирішення цих проблем.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 1996, № 30, ст. 141, із змінами, згідно із законом України № 27-ІХ від 3 вересня 2019 р., ВВР, 2019, № 38, ст. 160. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр> (дата звернення: 26.04.2022).
2. Кириченко А. А., Ланцедова Ю.А. Антикоррупционная парадигма: системное правовое исследование: монография / под ред. А. А. Кириченко. Киев: Издатель Назаров О. А., 2020. 668 с.
3. Кириченко О. А., Ланцедова Ю. О., Тунтула О. С. Інновації юриспруденції і законодавства в фармацевтичній діяльності: монографія. Варшава: RS Global Sp.z O.O., 2020. 97 с. URL: <https://monographs.rsglobal.pl/index.php/rsgl/catalog/book/30> (дата звернення: 26.04.2022).
4. Кириченко О. А., Ланцедова Ю. О., Тунтула О. С. Інновації юриспруденції та законності у сфері транспорту і транспортних технологій: монографія. Варшава: RS Global Sp.z O.O., 2021. 95 с. URL: <https://monographs.rsglobal.pl/index.php/rsgl/catalog/book/37> (дата звернення : 26.04.2022).
5. Кириченко О. А., Ткач Ю.Д., Бондаренко І.В. Інновації юриспруденції в забезпеченні журналістської галузі права та медіабезпеки: монографія. Варшава: RS Global Sp.z O.O.; Київ: Видавець Назаров О. А., 2022. 2-ге вид. 1004 с.
6. Верховенство права. Доповідь, схвалена Європейською Комісією «За демократію через право» (Венеціанською Комісією) на 86-му пленарному засіданні. Венеція. 25 – 26 березня 2011 р. URL: [https://www.venice.coe.int/webformsdocuments/default.aspx?pdf=CDL-AD\(2011\)003rev-ukr](https://www.venice.coe.int/webformsdocuments/default.aspx?pdf=CDL-AD(2011)003rev-ukr) (дата звернення: 26.04.2022).
7. Конституція (Основний Закон) України: закон України від 20 квітня 1978 р., із змінами, згідно із законом України від 31 жовтня 1995 р. № 405/95-ВР, Відомості ВР № 42, ст. 303. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/888-09#top> (дата звернення: 26.04.2022).
8. Конституційний договір між Верховною Радою України та Президентом України про основні засади організації та функціонування державної влади і місцевого самоврядування в Україні на період до прийняття нової Конституції України від 8 червня 1995 р. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 1995, № 18, ст. 133 втратив чинність на підставі закону № 254/96-ВР від 28 червня 1996 р., ВВР, 1996, № 30, ст. 142. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1%D0%BA/95-%D0%B2%D1%80#top> (дата звернення: 26.04.2022).
9. Про прокуратуру: закон України від 5 листопада 1991 р. № 1789-ІІ. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 1991, № 53, ст. 793, зі змінами, внесеними згідно закону України № 113-ІХ (113-20) від 19 вересня 2019 р., ВВР, 2019, № 42, ст. 238. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1789-12#Text> (дата звернення: 26.04.2022).
10. Про внесення змін до Закону України «Про прокуратуру»: закон України від 12 липня 2001 р. № 2663-ІІІ. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2001, № 44, ст. 233. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2663-14/ed20010726#Text> (дата звернення: 26.04.2022).
11. Берназюк Я. Міжнародні стандарти участі прокурора у судовому провадженні поза межами кримінального процесу. *Судебно-юридическая газета*. URL: <https://bit.ly/2UuFsmk> (дата звернення: 26.04.2022).
12. Новітня концепція реформування судової влади України / Є.В. Кириленко, С.А. Кириченко, Т.О. Коросташова, Ю.О. Ланцедова, О.С. Тунтула; за наук. ред. О.А. Кириченка. Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2010. 60 с.
13. Макдермид В. Анатомия преступления. Что могут рассказать насекомые, отпечатки пальцев и ДНК / пер. с англ. 2-е изд. Москва: Альпи-на нон фикшин, 2020. 344 с.
14. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: від 4 листопада 1950 р. Ратиф. законом України № 475/97-ВР від 17 липня 1997 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення: 26.04.2022).

References:

1. Konstytutsiia Ukrainy: zakon Ukrainy vid 28 chervnia 1996 r. № 254k/96-VR. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 1996, № 30, st. 141, iz zminamy, zghidno iz zakonom Ukrainy № 27-IX vid 3 veresnia 2019 r., VVR, 2019, № 38, st. 160. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr> (data zvernennia: 26.04.2022).
2. Kyrychenko A. A., Lantsedova Yu.A. Antykorruptsyonnaia paradyhma: systemnoe pravovoe yssledovanye: monohrafiia / pod red. A. A. Kyrychenko. Kyev: Yzdatel Nazarov O. A., 2020. 668 s.
3. Kyrychenko O. A., Lantsedova Yu. O., Tuntula O. S. Innovatsii yurysprudentsii i zakonodavstva v farmatsevychnii diialnosti: monohrafiia. Varshava: RS Global Sp.z O.O., 2020. 97 s. URL: <https://monographs.rsglobal.pl/index.php/rsgl/catalog/book/30> (data zvernennia: 26.04.2022).
4. Kyrychenko O. A., Lantsedova Yu. O., Tuntula O. S. Innovatsii yurysprudentsii ta zakonnosti u sferi transportu i transportnykh tekhnolohii: monohrafiia. Varshava: RS Global Sp.z O.O., 2021. 95 s. URL: <https://monographs.rsglobal.pl/index.php/rsgl/catalog/book/37> (data zvernennia : 26.04.2022).
5. Kyrychenko O. A., Tkach Yu.D., Bondarenko I.V. Innovatsii yurysprudentsii v zabezpechenni zhurnalistskoi haluzi prava ta mediabezpeky: monohrafiia. Varshava: RS Global Sp.z O.O.; Kyiv: Vydavets Nazarov O. A., 2022. 2-he vyd. 1004 s.
6. Verkhovenstvo prava. Dopovid, skhvalena Yevropeiskoiu Komisiieiu “Za demokratiuu cherez pravo” (Venetsianskoiu Komisiieiu) na 86-mu plenarnomu zasidanni. Venetsiia. 25 – 26 bereznia 2011 r. URL: [https://www.venice.coe.int/webformsdocuments/default.aspx?pdf=CDL-AD\(2011\)003rev-ukr](https://www.venice.coe.int/webformsdocuments/default.aspx?pdf=CDL-AD(2011)003rev-ukr) (data zvernennia: 26.04.2022).
7. Konstytutsiia (Osnovnyi Zakon) Ukrainy: zakon Ukrainy vid 20 kvitnia 1978 r., iz zminamy, zghidno iz zakonom Ukrainy vid 31 zhovtnia 1995 r. № 405/95-VR, Vidomosti VR № 42, st. 303. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/888-09#top> (data zvernennia: 26.04.2022).
8. Konstytutsiinyi dohovir mizh Verkhovnoiu Radoiu Ukrainy ta Prezydentom Ukrainy pro osnovni zasady orhanizatsii ta funktsionuvannia derzhavnoi vlady i mistsevoho samovriaduvannia v Ukraini na period do pryiniattia novoi Konstytutsii Ukrainy vid 8 chervnia 1995 r. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 1995, № 18, st. 133 vtratyv chynnist na pidstavi zakonu № 254/96-VR vid 28 chervnia 1996 r., VVR, 1996, № 30, st. 142. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1%D0%BA/95-%D0%B2%D1%80#top> (data zvernennia: 26.04.2022).
9. Pro prokuraturu: zakon Ukrainy vid 5 lystopada 1991 r. № 1789-XII. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 1991, № 53, st. 793, zi zminamy, vnesenymy zghidno zakonu Ukrainy № 113-IX (113-20) vid 19 veresnia 2019 r., VVR, 2019, № 42, st. 238. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1789-12#Text> (data zvernennia: 26.04.2022).
10. Pro vnesennia zmin do Zakonu Ukrainy “Pro prokuraturu”: zakon Ukrainy vid 12 lypnia 2001 r. № 2663-III. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 2001, № 44, st. 233. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2663-14/ed20010726#Text> (data zvernennia: 26.04.2022).
11. Bernaziuk Ya. Mizhnarodni standarty uchasti prokurora u sudovomu provadzhenni poza mezhamy kryminalnogo protsesu. *Sudebno-iurydycheskaia hazeta*. URL: <https://bit.ly/2UuFsmk> (data zvernennia: 26.04.2022).
12. Novitnia kontseptsiiia reformuvannia sudovoi vlady Ukrainy / Ye.V. Kyrylenko, S.A. Kyrychenko, T.O. Korostashova, Yu.O. Lantsedova, O.S. Tuntula; za nauk. red. O.A. Kyrychenka. Mykolaiv: Vyd-vo ChDU im. Petra Mohyly, 2010. 60 s.
13. Makdermyd V. Anatomyia prestuplenyia. Chto mohut rasskazat nasekomiye, otpechatky paltsev y DNK / per. s anh. 2-e yzd. Moskva: Alpy-na non fykshyn, 2020. 344 s.
14. Konventsiiia pro zakhyst prav liudyny i osnovopolozhnykh svobod: vid 4 lystopada 1950 r. Ratyf. zakonom Ukrainy № 475/97-VR vid 17 lypnia 1997 r. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (data zvernennia: 26.04.2022).